

Arrest

nr. 162 583 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 23 oktober 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEBRUYNE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 mei 2015 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 september 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing en wordt gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.05.2015 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De elementen van integratie (met name dat betrokkenen sinds oktober 2010 ononderbroken in België zouden verblijven; zij duurzaam lokaal verankerd en geïntegreerd zouden zijn; zij een opleiding zouden hebben genoten en wel geëduceerd zouden zijn; zij kennis van de landstalen zouden hebben en zij werkbereid zouden zijn; zij een gedegen kennis van de Nederlandse taal zouden hebben en zij zich zouden ingeburgerd hebben; de integratie dermate zou zijn dat medeburgers één en ander uitdrukkelijk zouden bevestigen, zoals zou blijken uit de stukken; het gezinsleven intussen in België zou zijn opgebouwd; het centrum van de belangen van het geïntegreerde gezin in het rijk zou liggen; betrokkenen momenteel in het Rijk zouden verblijven zonder enige vorm van vaste eigen inkomsten uit tewerkstelling, hoewel zij werkbereid zouden zijn; Meneer op elk ogenblik op de arbeidsmarkt aan de slag zou kunnen gaan en hij niets liever zou verlangen; uit de toegevoegde stukken (inzonderheid de verklaring van de zaakvoeder van bvba [H.]) zou blijken dat tewerkstelling geen probleem zou vormen en het ondertekend attest van de zaakvoeder (nog steeds actueel) met de nodige motivatie ter aanwerving van betrokkene, boekdelen zou spreken en betrokkene competent, vakkundig, leergierig, integer en vriendelijk zou zijn; het gezin geenszins de ambitie zou hebben om de sociale voorzieningen nog veel aan te spreken en zij geenszins afhankelijk zullen zijn of worden van deze voorzieningen; betrokkenen geen steun van het OCMW of van de RVA zouden trekken; het gezin (erg sociaal, joviaal, leergierig en aanvaard) er alles aan zou hebben gedaan om zich maatschappelijk te integreren en inzonderheid de Nederlandse taal te leren, zij vloeiend Nederlands zou spreken; het één en ander zou geattesteerd worden door persoonlijke kennissen en vrienden, die met betrokkenen in contact zouden zijn gekomen sinds hun verblijf in België; een verregaande sociale integratie zich volop zou realiseren; betrokkenen zouden verwijzen naar de recente moraliteitsverklaringen, waarbij identificeerbare vrienden, kennissen en buurtbewoners eigenhandig geschreven en ondertekend de goede integratie van het gezin zouden bevestigen en zij zouden verwijzen naar de bewijzen van de gevolgde cursussen Nederlandse taal en Meneer ter staving een verklaring van een potentiële werkgever, een deelcertificaat van de module voorlegt en Mevrouw deelcertificaten van de module en inschrijvingsformulieren toevoegt en betrokkenen een huurovereenkomst, attesten van OCMW en RVA en getuigenverklaringen toevoegen), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan, zij graag en goed zouden studeren en zij in staat zouden moeten zijn om hun schoolse opleiding minstens tot hun meerderjarigheid verder te doorlopen en te finaliseren en een studie-onderbreking nefast zou zijn, de opleidingen in België en Armenië geenszins naadloos in elkaar zouden overlopen en de programma's en doelstellingen wezenlijk verschillend zouden zijn, [L.] parascolaire activiteiten zou uitoefenen en zij karate zou volgen en de kinderen zich ook nog parascolair en naschools zouden organiseren in kunstonderwijs en in sport, de kinderen ononderbroken de lessen zouden volgen en zij aanvaard zouden zijn door medeleerlingen en leerkrachten en er ter staving een inschrijvingsbewijs, schoolattesten, een attest kunstonderwijs, een attest van de karate club worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft het aangehaalde element dat de kinderen heel jong zouden zijn, het jongste kindje geen band met Armenië zou hebben te meer zij geboren zou zijn in het rijk, er dient opgemerkt te worden dat het jongste kind [A.] inderdaad nog geen vier jaar oud is. Gezien haar jonge leeftijd, lijkt het dan ook zeer ongeloofwaardig dat zij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een andere cultuur, aan andere gewoonten en gebruiken en aan een ander schoolsysteem. Bovendien lijkt het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Armeens, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren.

Wat betreft het aangehaalde EVRM en het recht op onderwijs, de loutere vermelding hiervan kan niet weerhouden worden vermits betrokkenen geen bewijzen leveren die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemd verdrag. Bijgevolg volstaat dit niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, betrokkenen dienen de algemene bewering toe te passen op de eigen situatie.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 18.10.2010, werd afgesloten voor Mevrouw op 04.02.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, haar betekend op 07.02.2011 en werd voor Meneer afgesloten op 04.05.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk minder dan zeven maanden voor Meneer en minder dan vier maanden voor Mevrouw - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat de situatie in Armenië verontrustend zou zijn. Ze zouden bij een terugkeer naar hun land vrezen voor hun leven en fysieke integriteit, ze zouden indertijd niet zomaar zijn gevlucht. De situatie in Armenië zou zeer grillig zijn, zeker de facto op het terrein. Er wordt verwezen naar de website van Diplomatie. De onrust, verhoogde maffiapraktijken en de onzekere, precaire situatie zouden boekdelen spreken. Dat de verhoogde maffiapraktijken de gewone toerist in principe niet zouden treffen, zou verzoekers niet tegenstelbaar zijn, vermits zij ex-bewoners zouden zijn en dus geen gewone toeristen. Ook volgens de laatste rapporten van de internationaal erkende mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch zou blijken dat het land politiek instabiel en weinig democratisch is, met mishandeling door de politie en met misbruik van het overheidsapparaat door de overheid. Armenië zou niet zo veilig en democratisch zijn als dat het zichzelf en de internationale gemeenschap (ten onrechte) zou voorhouden.

Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen omwille van bovenvermelde redenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de verwijzing naar de website van Diplomatie, de rapporten van de internationaal erkende mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze gaan over de algemene toestand in Armenië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te

staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hun in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien staat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene specifiëren verder niet op welke artikels van het EVRM zij zich dienstig zouden willen beroepen.

Betrokkenen halen aan dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke post zou bestaan, betrokkenen zouden zich dienen te wenden tot Moskou. Er wordt verwezen naar de website van Diplomatie. De relatie tussen Rusland en Armenië zou politiek en militair zeer labiel zijn.

Er dient opgemerkt te worden dat er in Moskou inderdaad een Belgische vertegenwoordiging is gevestigd, waar verzoekers een aanvraag kunnen indienen conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980. Evenwel worden betrokkenen niet verplicht zich daadwerkelijk naar Moskou te begeven om zich persoonlijk aan te bieden bij de Belgische Ambassade aldaar. Deze aanvraag kan immers eveneens per koerierdienst (vb. DHL) worden opgestuurd vanuit het land van herkomst of vanuit het land waar betrokkenen buiten het Schengengrondgebied zouden verblijven. Betrokkenen tonen niet aan dat zij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om zich in orde te stellen met de geijkte procedure.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).

Ook vragen betrokkenen "te mogen genieten van elke andere dienstige wetsbepaling". Betrokkenen specifiëren evenwel niet op welke wetsbepalingen zij zich dan wel zouden willen beroepen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers aan: "Schending van artikel 9bis juncto artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 houdende schending van de materiële motiveringsplicht, motiveringsverplichting zoals tevens vervat in de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel alsmede algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de rechten van verdediging".

Verzoekers betogen als volgt:

"Art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 bepaalt:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [1 waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]1; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. § 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin 5 van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure; 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter

Inmiddels voegden verzoekers bij hun tweede aanvraag (dd. 15/05/2015) tot regularisatie omwille van humanitaire redenen (ex art. 9bis Vr.Wet) tal van pertinente en persoonlijke stukken... Maar liefst 22 pertinente stukken werden gevoegd, teneinde de 'buitengewone omstandigheden' te staven.

Te meer in eerder arrest dd. nr. 142631 dd. 01/04/2015 in de zaak RvV 136/228 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen, inzonderheid nu 'verwerende partij in redelijkheid kon oordelen dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond waarom de verzoekende partijen hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland' (sic).

Verzoekers hebben in hun hernieuwde regularisatieaanvraag geanticipeerd, met stukken dewelke weldegelijk de buitengewone omstandigheden staven, doch niettemin heeft verweerster dit niet passend te weten honoreren !

Het vertrouwensbeginsel wordt hierbij geschonden, nu bij verzoekers welbepaalde verwachtingen (omtrent de ontvankelijkheid van het regularisatieverzoek) werden geschapen..., nadat zij nochtans passend geanticipeerd hadden met een pertinent en omvangrijk stukkenbundel !

Integendeel, middels gestandaardiseerde en clichématige antwoorden, los van enige zin voor realiteit, wordt het regularisatieverzoek andermaal afgewezen.

Het staat vast dat verweerster niet of niet afdoende gemotiveerd heeft, door – in weerwil van alle voormelde motieven en feitelijkheden – te stellen dat het verzoek van verzoekers onontvankelijk was.

Een dergelijke wijze van motivering door verweerster ontbeert elke redelijkheid en zorgvuldigheid, mede gelet op de ernstige gevolgen die de bestreden beslissing voor verzoekers sorteren, nu een latere gedwongen terugkeer naar het herkomstland voor verzoekers betekent dat hun fysieke integriteit en leven ernstig in gevaar komt.

Bovenal, art. 8 EVRM laat verzoekers toe om een gezinsleven uit te bouwen, inzonderheid in het Rijk nu zij hier reeds jaren geïntegreerd zijn en terugkeer naar het land van herkomst (Armenië) onmogelijk is.

Immers is de vordering ook wel degelijk gegrond, nu de jarenlange integratie van het gezin in het Rijk blijkt (zie de bijlagen gevoegd bij de aanvraag ex art. 9bis Vr.Wet inzonderheid attest gezinstoestand verzoekers, moraliteitsverklaringen, attest bereidheid tewerkstelling, attest potentiële werkgever bvba [H.], attest kennis nederlands, inburgeringsattesten, attest geboorte en schoolgaande kinderen, attest scholing verzoekers, stukken omtrent hobby's kinderen inzonderheid kunstonderwijs en karate, huurcontract,...), zodat er geen beletsel is om de machtiging tot verblijf ex art. 9bis Vr.Wet aan verzoekers toe te kennen. 6 Dit wordt hieronder ook verder in het tweede middel uiteengezet, thans met de repercussies naar de ontvankelijkheid toe.

In elk geval dient te worden gesteld dat de toets van de ontvankelijkheid, waarbij prima facie reeds het één en ander omtrent de rechtmatigheid van de aanvraag beoordeeld wordt en dewelke niet van eenzelfde gestrengheid is als de toets van de gegrondheid, alleszins zo blijkt dat er onmogelijk nog naar het land van herkomst kan worden teruggekeerd (zodat de 'buitengewone omstandigheden' kunnen worden aangenomen, zeker had dienen doorstaan te worden."

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg aangaande de wijze waarop de rechten van verdediging geschonden werden door de bestreden beslissing. Dienvolgens is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.3. Indien de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt opgeworpen in samenhang met de schending van “*algemene beginselen van behoorlijk bestuur*” komt het de verzoekende partijen toe om nader te preciseren welke andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur zij nog geschonden achten door de bestreden beslissing, quod non. Aangezien echter in het ondersteunend betoog nog gewag wordt gemaakt van de schending van het vertrouwensbeginsel bekijkt de Raad de schending van de volgende algemene beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Ze antwoordt op de elementen die verzoekers opwerpen in hun punt 1.1. bedoelde aanvraag. Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering betekent dit louter feit op zich nog niet dat een beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoekers tonen niet in concreto aan dat de overwegingen van de bestreden beslissing hen niet toelaten er zich op te verdedigen, te meer daar ze in het middel ook de schending opwerpen van de materiële motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel laat als beginsel van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om dit beginsel contra legem toe te passen (P. POPELIER, *‘Beginnelsen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

2.5. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare

buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Verzoekers maken duidelijk dat zij een andere beoordeling zijn toegedaan dan verweerder wat het bestaan van de buitengewone omstandigheden betreft. Zij zijn van mening dat zij voldoende pertinente stukken hebben gevoegd bij hun aanvraag en vinden dat zij erop mochten vertrouwen dat hun aanvraag om die reden deze keer wel ontvankelijk zou worden verklaard. Waar verzoekers blijken te geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermogen heeft te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke en het zorgvuldige te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de stukken die verzoekers aan hun aanvraag hebben toegevoegd, en duidelijk weergeeft waarom hij van oordeel is dat deze het bestaan van buitengewone omstandigheden niet kunnen aantonen. Verzoekers kunnen niet dienstig voorhouden dat het vertrouwensbeginsel zou inhouden dat verweerder zonder enig onderzoek een aanvraag ontvankelijk zou moeten verklaren, louter omdat het stukkendossier omvangrijk is. Verzoekers zijn van oordeel dat ze lessen hebben getrokken uit een eerder verworpen beroep bij de Raad dat was gericht tegen een eerdere negatieve beslissing en dat ze met het neerleggen van een omvangrijke stukkenbundel "geanticipeerd" hebben om een nieuwe negatieve beslissing te vermijden, maar zoals gezegd kan dit feit op zich geen verwachting scheppen bij verzoekers dat hun aanvraag ontvankelijk wordt verklaard.

2.7. De bestreden beslissing houdt geen gedwongen terugkeer in zodat verzoekers' betoog dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien is hun betoog "*gelet op de ernstige gevolgen die de bestreden beslissing voor verzoekers sorteren, nu een latere gedwongen terugkeer naar het herkomstland voor verzoekers betekent dat hun fysieke integriteit en leven ernstig in gevaar komt*" dermate vaag en onvoldoende uitgewerkt dat geen schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel blijkt.

2.8. Waar verzoekers wijzen op hun recht alhier een gezinsleven uit te bouwen en in dit verband wijzen op artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing hierover stelt: "*Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hun in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.*" Verzoekers brengen geen elementen aan die deze beoordeling onderuit kunnen halen. Met hun bloot betoog dat een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk is, tonen verzoekers het bestaan van hinderpalen voor het verderzetten van hun gezinsleven in hun land van herkomst niet aan.

2.9. Waar verzoekers overtuigd zijn dat de door hen ingediende vordering wel degelijk gegrond is, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de

aanvraag, en meer bepaald over het voorhanden zijn van de vereiste buitengewone omstandigheden, en niet handelt of uitspraak doet over de grond van de aanvraag. Verzoekers dwalen wanneer ze van oordeel zijn dat bij de toets van de ontvankelijkheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, *“prima facie reeds het één en ander omtrent de rechtmatigheid van de aanvraag beoordeeld wordt”*. In dit verband volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 2.5. De in de bestreden beslissing gedane beoordeling dat elementen inzake integratie *“[...] niet als buitengewone omstandigheid [kunnen] aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”*, is deugdelijk en pertinent en in overeenstemming met de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.10. In een tweede middel voeren verzoekers aan: *“Schending van artikel 9bis §1 - §2 Vr.W. 15.12.1980, al dan niet iuncto de materiële motiveringsverplichting : in casu zijn er weldegelijk buitengewone omstandigheden die de aanvraag en toekenning van het humanitair regularisatiestatuuut in het Rijk rechtvaardig(d)en !”*

Verzoekers betogen als volgt:

“De door verweerster aangehaalde redenen om te motiveren dat in casu geen sprake zou zijn van “buitengewone omstandigheden” (in de zin van art. 9bis Vr.Wet), zijn drogredenen, foutief of niet ernstig. Zodat hier verder geen nuttig (rechts)gevolg aan verbonden kan worden.

Verweerster motiveert al te gestandaardiseerd, de feitelijke elementen en omstandigheden van het dossier (lees: het gezin) ontkennend.

Verzoekers zijn geïntegreerd. Zij zijn vertrouwd met / aanvaard in de Oostendse (bij uitbreiding Belgische) samenleving.

Verzoekers spreken de Nederlandse taal.

Zij wensen hier hun verdere sociaal leven, met hun ganse (huidige) gezin, uit te bouwen.

Verzoekers zijn werkbereid.

Er is het attest van de horecazaak de bvba [H.], die attesteert dat verzoeker [A.N.] zal werk en contract krijgen, van zodra zijn statuut dit toelaat (stuk 10 zoals het was gevoegd bij de afgewezen regularisatieaanvraag).

Zoals tevens reeds bleek uit de (stukken bij de) (humanitaire) regularisatie-aanvragen (ex art. 9bis Vr.Wet) dd. 15.05.2015.

De duur van de asielprocedure, voor de heer [N.] afgesloten op 04/05/2011 en voor mevrouw [T.], heeft hiermee niets vandoen. Het duidt er integendeel op dat verzoekers reeds ruime tijd in het Rijk zijn, zich volop hebben kunnen integreren, waarbij elke band met Armenië verbroken bleef.

Verzoekers voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9bis Vr.Wet dd.15.12.1980.

Verzoekers hebben geenszins de bedoeling zich ‘te nestelen in illegaal verblijf’.

Integendeel, net een dergelijke regularisatieaanvraag (ex art. 9bis Vr.wet) duidt erop dat verzoekers weldegelijk streven naar een legaal statuut, om zich verder in het Rijk te kunnen conformeren en om – middels tewerkstelling – aan hun huidige precaire financiële situatie te verhelpen.

Zodat zij zich in de toekomst wel naar verre oorden (zoals de relevante Belgische Ambassade te Moskou, hetgeen zelfs niet ligt in het herkomstland van verzoekers doch de enige mogelijke en bevoegde plaats is om waaruit de regularisatie-aanvraag ex art. 9bis Vr.Wet te richten, te meer in Armenië zelf hier geen materiële mogelijkheid toe bestaat) probleemloos kunnen verplaatsen.

De DHL-koerierdienst, waarnaartoe verweerster in haar bestreden beslissing verwijst, biedt uiteraard geen waarborgen voor een persoonlijke en gedegen aanpak en aanvraag (tot regularisatie), waartoe elk aanvragend gezin weldegelijk het recht toe heeft.

De situatie in Armenië is weldegelijk dermate corrupt en onveilig, zodat terugkeer zeer gevaarlijk is (op risico van aantasting van de fysieke integriteit) minstens het één en ander zeer onzeker is voor verzoekers.

De verslagen en rapporten van Human Rights Watch waarnaartoe verzoekers hadden verwezen, bewijzen weldegelijk het onveilig gehalte van Armenië, in weerwil van hetgeen verweerster voorhoudt. Bewijzen werden dan ook weldegelijk naar voren gebracht!

Verweerster mag de feiten niet omdraaien, mag oorzaak en gevolg niet omwisselen, op straffe van gebrekkige motivering en op straffe van ondeugdzaam bestuur.

Zo motiveert verweerster dat het jongste kind [A.] (vier jaar) nog alle mogelijke kansen heeft om zich bij terugkeer nog aan te passen naar een andere cultuur, aan andere gewoonten en aan een ander schoolsysteem.

Eerstens zou in voorkomend geval [A.] totaal 'onthemd' worden, verwijderd van haar vrienden, onderwijsniveau en cultuur dewelke zij op heden heeft weten op te bouwen, zoals beschermd door art. 8 EVRM, bovenal staat ook niet vast dat zij zich in Armenië zou kunnen aarden, te meer niet vaststaat dat zij zich wel zo makkelijk en probleemloos zou aanpassen, als wordt voorgehouden. Angela heeft nooit iets anders dan het systeem alhier gekend.

Over de andere kinderen/gezinsleden, wordt evenwel niets uiteengezet.

Niet omdat het aannemelijk is dat thuis Armeens zou gesproken worden, zoals verweerster beweert, dat dit ook effectief zo is.

Het gezin spreekt thuis weldegelijk Nederlands, zoals het een goed geïntegreerd gezin betaamt.

Met vermoedens en veronderstellingen mag verweerster overigens niet de zogezegde afwezigheid van de 'buitengewone omstandigheden' aantonen. Twijfel dient in het voordeel van verzoekers te worden uiteengezet.

Verzoekers behouden zich alle rechten voor hieromtrent later in procedure het één en ander nog verder te motiveren en te staven."

2.11. Wat het verwijt van verzoekers betreft dat de motivering van de bestreden beslissing al te gestandaardiseerd is, kan worden verwezen naar wat hieromtrent in punt 2.4. opgemerkt werd.

2.12. Verzoekers herhalen de elementen die hun zaak kenmerken, benadrukken hun integratie, en zijn overtuigd dat zij aan de voorwaarden gesteld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoen, maar hiermee kunnen ze de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. De Raad verwijst hierbij nog naar het gestelde in punt 2.9.

2.13. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd in hun kromme redenering dat zij een machtiging tot verblijf nastreven om te verhelpen aan hun precaire financiële situatie, zodat zij zich dan kunnen verplaatsen naar verre oorden zoals Moskou, waar de voor hen bevoegde diplomatieke of consulaire post zich bevindt, om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet in te dienen. Indien ze in België zijn gemachtigd tot verblijf vervalt de reden om nog een dergelijke aanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

2.14. De bestreden beslissing stelt, *"Betrokkenen halen aan dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke post zou bestaan, betrokkenen zouden zich dienen te wenden tot Moskou. Er wordt verwezen naar de website van Diplomatie. De relatie tussen Rusland en Armenië zou politiek en militair zeer labiel zijn. Er dient opgemerkt te worden dat er in Moskou inderdaad een Belgische vertegenwoordiging is gevestigd, waar verzoekers een aanvraag kunnen indienen conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980. Evenwel worden betrokkenen niet verplicht zich daadwerkelijk naar Moskou te begeven om zich persoonlijk aan te bieden bij de Belgische Ambassade aldaar. Deze aanvraag kan immers eveneens per koerierdienst (vb. DHL) worden opgestuurd vanuit het land van herkomst of vanuit het land waar betrokkenen buiten het Schengengrondgebied zouden verblijven. Betrokkenen tonen niet aan dat zij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om zich in orde te stellen met de geijkte procedure".*

Verzoekers brengen hiertegen in: *"De DHL-koerierdienst, waarnaartoe verweerster in haar bestreden beslissing verwijst, [biedt] uiteraard geen waarborgen voor een persoonlijke en gedegen aanpak."* De Raad ziet niet in hoe de inschakeling van een koerierdienst zoals DHL, die er louter op gericht is een pakket af te geven, met name verzoekers' aanvraag om verblijfsmachtiging waarin ze alle elementen kunnen ontwikkelen die ze wensen te ontwikkelen, maakt dat de ontvanger van hun aanvraag niet op persoonlijke of gedegen wijze met de aanvraag zou omspringen.

2.15. De bestreden beslissing stelt, *"Betrokkenen beweren dat de situatie in Armenië verontrustend zou zijn. Ze zouden bij een terugkeer naar hun land vrezen voor hun leven en fysieke integriteit, ze zouden indertijd niet zomaar zijn gevlucht. De situatie in Armenië zou zeer grillig zijn, zeker de facto op het terrein. Er wordt verwezen naar de website van Diplomatie. De onrust, verhoogde maffiapraktijken en de onzekere, precaire situatie zouden boekdelen spreken. Dat de verhoogde maffiapraktijken de gewone toerist in principe niet zouden treffen, zou verzoekers niet tegenstelbaar zijn, vermits zij ex-bewoners zouden zijn en dus geen gewone toeristen. Ook volgens de laatste rapporten van de internationaal*

erkende mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch zou blijken dat het land politiek instabiel en weinig democratisch is, met mishandeling door de politie en met misbruik van het overheidsapparaat door de overheid. Armenië zou niet zo veilig en democratisch zijn als dat het zichzelf en de internationale gemeenschap (ten onrechte) zou voorhouden.

Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen omwille van bovenvermelde redenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de verwijzing naar de website van Diplomatie, de rapporten van de internationaal erkende mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze gaan over de algemene toestand in Armenië en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).”

Verzoekers beklemtonen dat de situatie in Armenië “weldegelijk” corrupt en onveilig is en verwijzen naar de rapporten en verslagen van Human Rights Watch die zij in hun punt 1.1. bedoelde aanvraag aangehaald hadden, maar hiermee kunnen ze de hierboven gedane beoordeling niet onderuit halen.

2.16. De bestreden beslissing stelt, “Het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan, zij graag en goed zouden studeren en zij in staat zouden moeten zijn om hun schoolse opleiding minstens tot hun meerderjarigheid verder te doorlopen en te finaliseren en een studie-onderbreking nefast zou zijn, de opleidingen in België en Armenië geenszins naadloos in elkaar zouden overlopen en de programma's en doelstellingen wezenlijk verschillend zouden zijn, [L.] parascolaire activiteiten zou uitoefenen en zij karate zou volgen en de kinderen zich ook nog parascolair en naschools zouden organiseren in kunstonderwijs en in sport, de kinderen ononderbroken de lessen zouden volgen en zij aanvaard zouden zijn door medeleerlingen en leerkrachten en er ter staving een inschrijvingsbewijs, schoolattesten, een attest kunstonderwijs, een attest van de karate club worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft het aangehaalde element dat de kinderen heel jong zouden zijn, het jongste kindje geen band met Armenië zou hebben te meer zij geboren zou zijn in het rijk, er dient opgemerkt te worden dat het jongste kind [A.] inderdaad nog geen vier jaar oud is. Gezien haar jonge leeftijd, lijkt het dan ook zeer ongeloofwaardig dat zij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een andere cultuur, aan andere gewoonten en gebruiken en aan een ander schoolstelsel. Bovendien lijkt het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Armeens, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren.

Wat betreft het aangehaalde EVRM en het recht op onderwijs, de loutere vermelding hiervan kan niet weerhouden worden vermits betrokkenen geen bewijzen leveren die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemd verdrag. Bijgevolg volstaat dit niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, betrokkenen dienen de algemene bewering toe te passen op de eigen situatie”.

Verzoekers poneren dat hun jongste dochter ontheemd zal worden en verwijzen hierbij naar de toepassing van artikel 8 van het EVRM, maar hun stelling dat hun jongste dochter zich niet zal kunnen aanpassen is louter speculatie. Het toont niet aan dat de door de verwerende partij gedane beoordeling kennelijk onredelijk of strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Verzoekers benadrukken dat de voertaal

thuis het Nederlands is, doch los van de vaststelling dat ze dit niet aantonen, haalt dit de overweging in de bestreden beslissing niet onderuit dat het onwaarschijnlijk is dat het Armeens niet in huiselijke kring zou gesproken worden aangezien het Armeens de moedertaal is van verzoekers. Dit vermoeden van de verwerende partij steunt op een redelijke premisse en verzoekers kunnen dit niet onderuit halen met hun simpel betoog dat *“[het niet is] omdat het aannemelijk is dat thuis Armeens zou gesproken worden, zoals verweerder beweert, dat dit ook effectief zo is”* en dat twijfel in hun voordeel moet spelen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA